

PEL PRESENT DECRET dispenso que, en ús de les facultats de dispensa del c. 1245 CIC en relació al c. 87 CIC, en la festa de Sant Pere i Sant Pau d'enguany, els fidels que per raó de la seva feina no puguin observar les prescripcions dels dies festius de precepte, quedin dispensats de l'obligació de participar en la celebració eucarística i d'abstenir-se del treball.

En tot cas, aquests fidels són encoratjats a celebrar la festa de Sant Pere i Sant Pau mitjançant la realització d'altres obres de pietat.

Amb tot, recomano als preveres i als responsables de les comunitats cristianes que procurin donar a aquesta celebració el relleu

que li és propi, invitant i exhortant els fidels a participar en l'Eucaristia, facilitant-los l'assistència amb uns horaris adients.

La dispensa del precepte quedarà sense efecte en aquelles parròquies o municipis en què, per disposicions legals d'àmbit local, aquell dia sigui declarat festiu amb el caràcter de dia inhàbil a efectes laborals.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 23 de juny del 2015.

+ Mons Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe

David Gómez i Zaragoza,
Canceller i Secretari General

HOMILIES

> MISSA EXEQUIAL DE MN. PERE SALA MARQUILLES

Santa Maria de Moià / 15-5-2015

Ac 10,34-43 // Lc 12, 35-40

En temps de Pasqua celebrem les exèquies del nostre estimat germà, Mn. Pere Sala Marquilles. I ho fem en aquesta església parroquial de Santa Maria de Moià, on tantes vegades ell celebrà per a glòria de Déu i santificació dels homes els misteris de la fe cristiana. En els nostres cors hi ha un doble sentiment. Per una part, el dolor

BISBAT DE VIC

BISBAT DE VIC

Mons. Romà Casanova i Casanova
Per la gràcia de Déu i de la Seu Apostòlica, Bisbe de Vic

DECRET 9/13
PEL QUAL ES DISPENSA DE L'OBIGACIÓ DE PARTICIPAR EN LA CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA I/O D'ABSTENIR-SE DEL TREBALL EN LA FESTA DE SANT PERE I SANT PAU

Així que el c. 1247 CIC disposa que el dies festius de precepte els fidels tenen l'obligació de participar en la Missa, s'han d'abstenir, a més, d'aquelles trobades i activitats que impedeixen de retrocè a Déu, fruit de l'alegria pròpia del dia del Senyor o del lloc, respectivament, del cas.

Així que la festa de Sant Pere i Sant Pau és festa de precepte (c. 1246 CIC) i que, en qualsevol cas, segons el calendari aprovat per la Generalitat de Catalunya per l'any 2015, no és dia festiu.

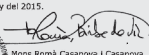
PEL PRESENT DECRET dispenso que, en ús de les facultats de dispensa del c. 1245 CIC en relació al c. 87 CIC, en la festa de Sant Pere i Sant Pau d'enguany, els fidels que per raó de la seva feina no els sigui possible observar les prescripcions dels dies festius de precepte, quedin dispensats de l'obligació de participar en la celebració eucarística i/o d'abstenir-se del treball.

S'encoratja en tot cas a aquests fidels a celebrar la festa de Sant Pere i Sant Pau mitjançant la realització d'altres obres de pietat.

Amb tot, recomano als preveres i als responsables de les comunitats cristianes que procurin donar a aquesta celebració el relleu que li és propi, tot invitant i exhortant els fidels a participar en l'Eucaristia, facilitant-los l'assistència amb uns horaris adients.

La dispensa del precepte quedarà sense efecte en aquelles parròquies o municipis, en les que per disposicions legals d'àmbit local, aquell dia sigui declarat festiu amb el caràcter de dia inhàbil a efectes laborals.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 23 de juny del 2015.

Mons Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe

David Gómez i Zaragoza,
Canceller i Secretari general

per la separació. Sempre ens costa que una persona estimada ens deixi. Trobarem a faltar la seva amistat, el seu desig de servir, les seves ganes de compartir l'amistat i la fraternitat, el seu zel sacerdotal. Sí, ell tenia un cor sacerdotal, amb un gran desig de servir els altres. Com n'era, de feliç, en el servei ministerial: en la predicació, en el servei als altres i, sobretot, en la celebració de la santa missa! Ell ha estat cridat a la presència del Pare. Ja ho sabem, però també ens mancarà la seva presència. Perquè ens estimava i l'estimem.

Ara bé, en el nostre cor, amb la mirada de fe, hi ha també una gran pau. La pau de saber que ell està amb el Pare, amb aquell que sempre va estimar, amb aquell a qui maldava per servir amb tot el cor. I, si és amb el Pare, sabem que també és amb nosaltres. Els cristians sabem que la mort no té la darrera paraula. Que la nostra vida per aquest món no és la darrera etapa del viatge de l'home vers el no-res, sinó que som pelegrins per aquest món i som cridats a la vida per sempre amb Déu. No morim per sempre, viurem en l'eternitat de Déu. Per això estem segurs que el nostre germà, encara que aparentment l'hàgim perdut, és amb Deu i per això podem estar units ell i nosaltres en la comunió dels sants. Ah, i també esperem retrobar-nos un dia amb ell en la pàtria eterna.

Aquesta mirada de la fe cristiana no és un mer consol davant la fatalitat de la mort

que, tard o d'hora, arriba a tota persona. La nostra esperança en la vida eterna i en la resurrecció a la fi dels temps és una esperança viva. Jesús, mort i ressuscitat, és la nostra esperança viva. De fet, la resurrecció de Crist és la bona nova que l'Església no es cansa mai d'anunciar a tots els homes. L'Església no té cap altra bona notícia a dir als homes. Aquesta bona notícia ha ressonat en el cor i en els llavis de mossèn Pere moltíssimes vegades. I ara, en el moment de les seves exèquies cristianes, ha tornat a ressonar amb força en la predicació de sant Pere, que hem escoltat en la primera lectura: a Jesús de Natzaret, el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé, Déu el ressuscità el tercer dia. Aquest anunci en llavis dels apòstols de tots els segles i tots els llocs és, de fet, l'única bona notícia que tota persona està esperant en el més pregon del seu cor. És la certesa que l'Amor no mor mai. És la certesa que l'Amor és més fort que la mort. És la certesa de saber que, àdhuc en el moment de la nostra màxima feblesa, en la mort, Déu no ens abandona, perquè tenim la certesa que Crist, el seu Fill, ha vençut per sempre el pecat i la mort, i la seva victòria és també la nostra victòria. Els cristians, perquè creiem en Jesús mort i ressuscitat, podem mirar cara a cara la mort i li podem dir, com sant Pau: Oh mort, on és la teva victòria? On és ara, oh mort, el teu fibló? (1Co 15,55).

Estimats germans, avui enterrem, en la feblesa, un germà nostre, que sempre cregué en Crist; enterrem un germà que va

sentir en el seu cor, ja des de la tendra infància, la crida a ser apòstol de Crist. I ho ha estat en el seu pelegrinatge per aquest món setanta-dos anys essent sacerdot de Crist. La seva llarga vida sacerdotal ha estat un do per a l'Església i per a tots i cada un dels qui ell ha servit en els diversos ministeris encomanats. Aquí en aquesta parròquia amb molts de serveis, tot i la seva ancianitat, i també en la residència d'ancians de l'Hospital de Moià. Ell va ser cridat a ser un testimoni, amb tota la seva persona, de Crist ressuscitat. Des dels primers apòstols, aquells que van menjar i beure amb Jesús després que hagués ressuscitat d'entre els morts, el Senyor continua suscitant apòstols seus en tots els temps, per tal que donin testimoni que Jesús és viu enmig del món i de la història, per il·luminar, enfortir i alliberar tots aquells que es deixen salvar per ell. El sacerdot de Crist no solament fa present Crist amb el seu anunci, sinó també amb la seva presència sacramental, sobretot i principalment en l'Eucaristia i, encara que en la pobresa, també en la seva mateixa persona.

Agraïm, doncs, avui al Senyor la llarga vida, noranta-vuit anys, i el llarg ministeri sacerdotal, setanta-dos anys, del nostre germà mossèn Pere. Fem-ho també amb la pregària al cor, tot demanant al Senyor que susciti en les nostres parròquies aquells joves que continuïn el sacerdocí apostòlic, per tal que el testimoni de Jesús ressuscitat perduri viu entre nosaltres i l'Eucaristia,

banquet pasqual, l'aliment de vida eterna, no manqui en les parròquies de la nostra diòcesi. Sense Crist no hi ha vida. Sense Crist no hi ha esperança. Senyor, tingueu misericòrdia del vostre poble. Doneu-nos els pastors que necessitem, per a poder ser el vostre poble sant i evangelitzador.

Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un, ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. Jesús ens convida a estar sempre vetllant, amb el cor despert, esperant l'arribada del Senyor, que és a prop. Viure sabent que el Senyor ha de venir a la fi dels temps és la gran saviesa cristina. L'hora de la nostra mort, més enllà de la mort del cos, és també el moment de la trobada personal amb el Senyor. Ens cal estar preparats, amb el cor net de pecat i de mal, amb l'esperança ben viva per la fe en l'amor misericordiós de Déu, amb les obres pròpies de la caritat cristiana. Mn. Pere Sala ha viscut sempre amb aquesta saviesa. Tota la vida ha estat de servei, i en el moment de la mort el Senyor l'ha trobat amb el cor de sacerdot, de servidor de Déu i dels altres. La nostra esperança és que el Senyor l'ha convidat a la seva taula de l'amor etern i el servirà, com a tots els benaurats que han lluitat la seva vida per ser-li fidels en el servei als germans.

L'hora de la mort és l'hora de la veritat. Cadascú haurà de presentar el seu cor amb

tota transparència davant Déu. I, per això mateix, si sempre hem de confiar en l'amor misericordiós de Déu, encara més en l'hora de la veritat de la mort. És això el que fem nosaltres en aquest moment de la missa exequial de mossèn Pere. L'encomanem a Déu, Pare ple de pietat, perquè usi de misericòrdia amb ell i li netegi del tot el seu cor, amb el foc del seu amor etern, de totes les mancances i pecats que hagi pogut tenir. La condició humana té necessitat sempre, mentre peregrinem per aquest món, i en l'hora de la mort, de la misericòrdia divina. La nostra pregària per Mn. Pere Sala és la caritat dels germans que preguen per aquell que en aquest moment necessita la nostra caritat.

A santa Maria, mare de Misericòrdia, encomanem el nostre germà, perquè sigui per a ell mare de tendresa i el porti de la seva mà a la presència de Crist. Estem segurs que ella ho fa, perquè ell s'encomanava moltes vegades a la mare dels cristians en la pregària senzilla de l'avemaria, dient: «Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Amén.»

> MISSA FUNERAL DE MN. MIQUEL CODINA I FONT

Sant Vicenç de Castellet / 27-5-2015

2 Macabeus 12,43-46 // Lc 23, 33.39-43

Era just que després que se celebressin les exèquies del nostre germà Mn. Miquel

Codina i Font a l'església parroquial de Sant Ramon de Penyafort de Barcelona, lloc on ell residia en el moment de la seva mort, se celebrés una missa funeral pel seu etern descans en aquesta parròquia de Sant Vicenç de Castellet, darrera parròquia que ell va servir com a rector. Però és també un deure de caritat que els qui formem la nostra Església diocesana de Vic preguem tots junts per ell en aquesta diòcesi on va néixer i on va rebre el do del baptisme, en la seva parròquia natal de Moià; en aquest bisbat on rebé l'orde del presbiterat; en aquesta Església en què serví les parròquies i comunitats, en obediència al bisbe diocesà; obediència que el portà també a la diòcesi de Nueve de Julio a l'Argentina. El deure de caritat avui es fa, doncs, pregària plena de fe i d'esperança amb la celebració de la missa en sufragi per ell, perquè el Senyor usi amb ell de misericòrdia i li doni el premi dels qui han estat fidels servidors de la seva Església.

En la primera lectura hem escoltat un fragment del segon llibre dels Macabeus, on Judes Macabeu fa una col·lecta amb l'objectiu de fer possible l'ofertament d'un sacrifici d'expiació a favor dels qui havien mort en la batalla. També avui nosaltres en aquesta celebració eucarística fem l'ofrena de Jesucrist que s'ofereix ell mateix per la salvació de la humanitat. Però també portem en el cor la nostra fe i la nostra vida per presentar-les al Senyor a favor de mossèn Miquel. És la nostra vida en la lluita

de la veritat i l'amor, és la nostra pregària plena de fe i d'esperança, són els nostres records i vivències de tantes i tantes realitats de bé i de servei, de caritat i de perdó que mossèn Miquel va fer a favor nostre. El nostre agraïment es converteix en ofrena de pregària a favor del qui tant de bé ens ha fet en la seva vida de servei ministerial, tant en aquesta parròquia com en totes les que ell, en l'obediència i en la comunió de l'Església, va servir.

La nostra ofrena, doncs, tindrà ple sentit si es converteix en pregària que implora la misericòrdia de Déu a favor del nostre germà. La pregària pels nostres germans difunts no és una mera memòria d'ells. Ja sabem que recordar els difunts sorgeix de l'experiència davant la mort. La mort ens porta a ésser realitat del passat. Així és com ho expressem, tant en el llenguatge com en els gestos i símbols del que fem. Però els cristians no mirem els nostres difunts com a realitat del passat, sinó com a germans que necessiten de la nostra pregària. La nostra mirada davant la mort, mirada que neix de la fe en Jesucrist mort i ressuscitat, és la de la certesa de la vida eterna i de la resurrecció el darrer dia, quan Crist es manifestarà ple de glòria. El papa Francesc, en un document en el qual convoca l'Any de la Misericòrdia, ens recorda les obres de misericòrdia, tant les corporals com les espirituals, i una d'elles és pregar pels difunts. Que el nostre record pels difunts passi sempre

a ser pregària. Per als nostres difunts la pregària a favor seu és el millor record, perquè els és ajut en aquest moment que necessiten sobretot la misericòrdia divina abundosa que purifiqui més i més el seu cor i així puguin gaudir ja de la visió plena del rostre de Déu en l'eternitat de l'Amor que no mor mai.

L'esperança cristiana no és un mer sentiment, com si davant la realitat inexorable i contundent de la mort sols fos possible un sentiment que pugui esmoreir el buit i la tristor. L'esperança cristiana davant la mort és una esperança viva. Jesús és la nostra esperança viva. Ell i solament ell és el qui ha vençut el pecat i la mort, i la seva victòria és també la nostra victòria, si en ell creiem, si en ell esperem, si a ell estimem sobre totes les coses. Jesús és el rostre de la misericòrdia del Pare. En ell es manifesta l'amor ple i sense límit de Déu a favor de la humanitat. Jesús és el rostre de la misericòrdia divina per a aquesta nostra humanitat del segle XXI a la qual, de vegades, li costa d'entendre que hi ha un amor incondicional i gratuït que pot omplir del tot el nostre cor i el pot arrencar de la tristesa, de la buidor, de l'aïllament, del pecat. No hi ha cap altre mitjancer, no hi ha cap altre Salvador de la humanitat que Jesús, el Fill de Déu, mort i ressuscitat. En l'evangeli hem escoltat les paraules del qui moria amb Jesús en el mateix suplici de la creu i fou capaç de pronunciar el nom del Salvador amb esperança: Jesús, recordeu-vos

de mi, quan arribeu al vostre Regne. Aquell home va tenir la gran sort de trobar-se amb Jesús en el moment culminant de la seva vida. I no pas un Jesús triomfant, poderós i esplendent, sinó Jesús, clavat a una creu en el suplici de la mort, condemnat i ajusticiat. I, en aquest signe pobre de Jesús, aquell home va ser capaç de veure-hi el rostre de l'amor misericordiós de Déu. I fou capaç de demanar la misericòrdia salvadora que li va obrir les portes de l'eternitat.

La grandesa de l'home és acollir la misericòrdia de Déu. L'Església no vol ser res més que la casa de la misericòrdia, per tal que tots els homes puguin trobar-se amb la tendresa de l'amor misericordiós de Déu. El ministeri dels sacerdots enmig de les parròquies és ser instruments personals d'aquesta misericòrdia. Tot en l'Església i en el ministeri dels sacerdots ha de ser expressió d'aquesta misericòrdia. Els sacerdots portem aquest nostre ministeri com en geres de terrissa. És el tresor de l'amor misericordiós de Déu que tota persona necessita, portat per mitjà de la nostra persona, que ha de lluitar per viure en la santedat, però que sempre apareix en la feblesa de la nostra pobresa. Ben segur que tots vosaltres, fidels d'aquesta parròquia de Sant Vicenç de Castellet, porteu en el vostre cor la persona i el ministeri del nostre germà Mn. Miquel Codina. Ha estat la predicació de la Paraula de Déu amb la saviesa i la senzillesa del qui vol el bé del seu poble. Ha estat també la celebració dels sagraments, sobretot, de

l'Eucaristia, cor de la vida de l'Església i del ministeri sacerdotal, oferta pels vius i pels difunts. Ha estat el seu neguit per la pau i la concòrdia, la caritat i el perdó de tots els qui formeu aquesta comunitat parroquial; ha estat també l'atenció als pobres i als malalts; han estat els consells donats a tantes persones. Tot això ho porteu en el cor i ara es fa pregària i reconeixement agraït, ja que, per mitjà de la seva persona i del seu ministeri, arribava a mans plenes la misericòrdia de Déu a favor de tots vosaltres.

T'ho dic amb tota veritat: «Avui seràs amb mi al paradís», foren les paraules que Jesús va dir a aquell criminal penedit que el va reconèixer com a Rei i Salvador. I aquestes són les paraules que tota persona voldria escoltar en passar el llindar d'aquesta vida i en entrar a l'eternitat. La misericòrdia de Déu va més enllà de la justícia. Jesús morint en la creu ha pagat per tots nosaltres la pena que el nostre pecat mereixia. Qui acull Crist, acull la misericòrdia de Déu, la salvació, la vida eterna, el paradís de la festa eterna de les noces de l'Anyell amb la humanitat.

La nostra pregària confiada sap de la misericòrdia de Déu i per això té la certesa que el nostre germà mossèn Miquel ha escoltat aquestes mateixes paraules en el moment de la seva mort. Per això la nostra tristesa per la separació de la mort s'il·lumina amb la certesa de la vida eterna i de la resurrecció. La mort no ha tingut pas la darrera

paraula. El qui és la Resurrecció i la Vida, Jesús, ens obre les portes de l'esperança, quan la nostra vida arriba al terme del seu pelegrinatge per aquest món. Amb aquesta esperança celebrem la missa en sufragi per l'etern descans de Mn. Miquel Codina i Font.

Santa Maria, Mare i Reina de Misericòrdia, sota l'advocació de Castellet, que en el Magnificat canta que l'amor de Déu al seu poble s'estén de generació i generació i el lloa perquè es recorda sempre del seu amor; ella que sap com ningú com és el cor de Déu i com és el cor de l'home, ben segur que ha estat la mare misericordiosa que ha acompanyat de la mà el nostre germà fins a portar-lo a les mans de Jesucrist, Fill de Déu i Senyor de l'Església i del món, a qui sigui donat ara i sempre tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.

CORPUS 2015

Catedral de Vic // 7-6-2015

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germans preveres i diaques,
Religiosos i religioses,
Srs. Regidors de l'Ajuntament de la ciutat de Vic,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La festa de Corpus, en el cicle de l'any litúrgic, té una realitat específica i pròpia: fer expressió pública de la nostra fe en Crist realment present en el sagrament de l'Eucaristia,

sota les espècies sacramentals del pa i del vi. Estem ara celebrant l'Eucaristia que es perllongarà amb la processó amb el santíssim Sagrament per carrers i places de la nostra ciutat de Vic. Podem dir que avui fem de manera solemne el que vivim en cada missa que celebrem. De fet, la missa no acaba amb la invitació del diaca: «Aneu-vos-en en pau», sinó que es perllonga en la missió de tots els qui participem en l'Eucaristia, fent present, amb la nostra vida i la nostra paraula, Crist vivent, aquell que és el nostre Pa de vida i que, per la comunió amb el seu Cos i la seva Sang, ens va transformant més i més en el seu Cos. Sí, nosaltres, els qui creiem en Crist i hem rebut els sagraments de vida, som el Cos de Crist. Per això mateix la processó eucarística de la festa de Corpus expressa el que som, el Cos de Crist, i quina és la nostra missió, la de ser portadors de Crist vivent als nostres germans, la de ser els seus testimonis en l'Església i en el món.

Adonem-nos bé, germans, del que som, de quina és la nostra fe. En la mesura en què visquem la nostra fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia, podrem, al mateix temps, viure la fe en el que som nosaltres: el Cos de Crist. Dient-ho d'una altra manera: el realisme eucarístic i el realisme eclesial es donen suport l'un a l'altre; l'un és garantia de l'altre. No sempre s'han viscut com cal aquestes dues realitats que ens porten al mateix Crist. La fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia s'ha afeblit en el poble cristià. Molts

infants i joves que reben els sagraments de la iniciació cristiana no han arribat a copsar la meravella de l'Eucaristia. La manca d'infants i joves és ben palesa en les celebracions de la missa dominical. I, al mateix temps, en el poble cristià, a poc a poc, s'han anat perdent les expressions de veneració i adoració de l'Eucaristia. I, àdhuc en la mateixa realitat de la comunió, es veu una manca de consciència de la realitat sagrada de l'Eucaristia. Però, al mateix temps, veiem com les nostres comunitats s'han anat afeblint. I és que sense l'Eucaristia, sense una fe ben clara en la presència real de Crist viu en el sagrament de l'Eucaristia, no podem tenir vida. Com volem tenir autèntiques comunitats cristianes sense una fe autèntica en l'Eucaristia? L'Església no és una societat formada per unes persones que tenen el lligam d'uns mateixos objectius i unes mateixes activitats. El que fa possible la unitat entre nosaltres és la participació en l'Eucaristia. Quan participem amb el cor ple de fe i amb les condicions requerides en l'Eucaristia, es produeix entre nosaltres i amb tots els germans d'arreu del món una unió que no és solament moral, sinó física i natural, perquè consisteix en una unió real del nostre cos amb el de Jesucrist. Com llegim en sant Agustí, que dona veu al mateix Crist: «No sóc jo qui em transformo en tu, com l'aliment que es fa carn teva, sinó que ets tu el qui et transformes en mi» (*Confessions*). Rebre l'Eucaristia, combregar amb el Cos i la Sang de Crist té aquest aspecte de transformació en Crist. Quan participem en l'Eucaristia ens anem transformant més

i més en el Cos de Crist. Un efecte de l'Eucaristia és esdevenir més i més el «nosaltres» de l'Església.

En el segon concili Vaticà hi trobem una expressió molt adient per a aquests moments eclesials: «L'Eucaristia és font i cimal de tota evangelització» (*Prebyterorum ordinis*). Tota la missió pròpia de l'Església té la seva font en l'Eucaristia i, al mateix temps, tota missió eclesial té una única finalitat: portar tots els homes a l'Eucaristia. La processó eucarística de la diada de Corpus solament tindrà sentit si és expressió del que som nosaltres. Perquè la celebració de l'Eucaristia ens va transformant en el Cos de Crist. Quan amb fe acompanyem Crist present sota les espècies eucarístiques del Pa, sortint als carrers de la ciutat, hem de ser conscients que el mateix Crist que acompanyem és el que viu en el nostre cor per la fe i per l'amor. Per això els nostres cants, els nostres silencis, les nostres catifes, les flors, l'encens, la nostra adoració..., tot això té sentit si neix d'un cor plenament enamorat del Senyor.

Però també hi ha una altra realitat. Sortim amb Crist en la processó de Corpus en expressió de la nostra sortida cada dia per a ser testimonis de Crist en el nostre món. La fe cristiana no es pot recloure en les parets dels temples i dels llocs eclesials; aquesta demana sortir a trobar-nos amb tots els germans. La sortida missionera dels cristians amb Jesús significa anar al trobament de cada un dels nostres germans en la seva

situació concreta. Solament amb el diàleg, en l'escolta del que batega en el cor del germà, podem ser autèntics evangelitzadors. Per això mateix, el dia de Corpus és també el dia de la Caritat. El lema d'aquest any ens pregunta ben clar: «Què fas amb el teu germà?» Aquesta pregunta acompanya la humanitat des dels inicis, i també ha de ressonar avui en els nostres cors. La sortida amb Crist no té cap altre camí que el germà. Com ensenya sant Agustí: «Camina per l'home i arribaràs a Déu.» Càritas ens convida a no passar de llarg davant del germà necessitat que, si obrim ben bé els ulls, tenim molt a prop. Corpus ens fa sortir amb Crist i descobrir la tragèdia de tants germans que pateixen en el cos, en el cor, en l'esperit, i, amb el mateix Crist, donar-los el nostre ajut, la nostra solidaritat, el nostre amor, que tenen la seva font en l'Eucaristia celebrada i adorada.

Per acabar aquestes meves paraules, dues realitats ben concretes. La primera, en aquest any en què celebrem els cinc-cents anys del naixement de santa Teresa de Jesús, un ensenyament seu sobre què hem de fer després de combregar. Ella ens diu amb fe ferma i experiència de vida: «¿Pensáis que no es mantenimiento aun para estos cuerpos este santísimo Manjar y gran medicina aun para los males corporales?... Pues sí, cuando andaba por el mundo, de sólo tocar su ropa sanaban los enfermos, ¿qué hay que dudar que hará milagros estando dentro de mí —si yo tengo fe— y me dará todo lo que

pidiere, pues está en mi casa?... Acabando de recibir al Señor, teniendo la misma persona delante, procurad cerrar los ojos del cuerpo y abrir los del alma y miraros al corazón» (*Camino de perfección*, 34).

I una segona cosa ben concreta en aquest dia de Corpus. Com ja he dit, avui és també el Dia de la Caritat. Avui la nostra col·lecta econòmica, amb la qual expressem la nostra comunió de béns, oferint quelcom nostre com a expressió del nostre desig d'oferir-nos amb Crist en la celebració de la missa; aquesta col·lecta serà integrament per a Càritas, per tal que pugui atendre els nostres germans necessitats. Càritas té la seva font en l'Eucaristia de l'Església. Els qui som l'Església i participem de l'Eucaristia expressem la nostra caritat feta institució en Càritas. Tots som Càritas. Càritas és la comunitat cristiana que viu la caritat en l'atenció als més pobres i necessitats. La col·lecta d'avui no és la d'una institució que ens demana el seu suport; és la caritat que brolla de la taula de l'Eucaristia la que avui es fa palesa més clarament entre nosaltres. Siguem, doncs, tots ben generosos en la col·lecta a favor de Càritas en la solemnitat de Corpus.

JORNADA SACERDOTAL DE FI DE CURS

Seminari Diocesà / 8-6-2015

Sr. Rector del Seminari Diocesà,
Sr. Vicari General,
Germans preveres i diaques,
Germans, tots fills estimats de Déu.

Celebrem aquesta eucaristia en la Jornada Sacerdotal de Fi de Curs, en el goig de la missió apostòlica que hem rebut del Senyor i que es fa present arreu de la nostra Església diocesana amb l'exercici dels ministeris que tenim encomanats, tant sacerdotals com diaconals. Tenim ben presents els nostres germans, de manera especial els qui per raó de malaltia o ancianitat no poden ser presents aquí; per a ells i per a nosaltres demanem al Senyor la fidelitat al do rebut en la santedat de vida.

Celebrem la missa votiva de Jesucrist, gran Sacerdot per sempre, en el temps litúrgic que va des de la festa de Corpus a la festa del Sagrat Cor de Jesús. Ambdues festes ens parlen de la realitat de Crist donant-se del tot per la salvació de la humanitat. La festa de Corpus ens remarca la realitat de la presència de Crist en el sagrament de l'Eucaristia. Aquest aspecte és important de remarcar sempre i en tot moment, perquè el realisme eucarístic i el realisme eclesial es donen suport l'un a l'altre. El realisme eucarístic garanteix el realisme eclesial, i aquest, per la seva part, confirma l'altre. En ambdós es reflecteix la mateixa unitat del Verb. La fe de l'Església en la presència real de Crist en l'Eucaristia, explicitada gràcies a segles de controvèrsia i d'anàlisi, ens porta al misteri de l'Església, Cos de Crist.

No oblidem mai que les dues realitats són el mateix Crist. En la nostra missió hem de fer més i més vida aquesta fe en la presència

real de Crist en l'Eucaristia. L'Església té el seu cor en l'Eucaristia, aquest és el seu tresor més gran. Encara més, és la seva única vida. Com ens diu el segon concili Vaticà: «En la santíssima Eucaristia hi ha tot el bé espiritual de l'Església, és a dir, el mateix Crist, la nostra Pasqua i pa vivent» (PO, 5). Si la fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia, donant-se per nosaltres, s'afebleix, la comunitat no pot tenir vida. Les obres que pogués realitzar serien buides de cor, sense la font de la vida que és el mateix Jesús. Però també a l'inrevés: si una comunitat no manifestés les obres de caritat i de servei evangelitzador en la seva vida, això significaria que la fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia no és prou viva.

Corpus ens recorda Crist que ens estima, donant-se sense parar per nosaltres, perquè en ell tots els homes tinguem vida. Però també la festa del Sagrat Cor de Jesús ens duu a mirar una vegada més el seu amor immens, encès de misericòrdia. Un amor tal, el de Crist, que manifesta la seva pobresa màxima: ell pidola el nostre amor. L'amor vol ser estimat. I vol ser estimat per tots els homes, sense cap excepció. Perquè sap que solament l'amor a ell és el que pot omplir del tot el cor de la pobra criatura, la qual sense Déu no té vida; sense la font de la seva vida no pot viure en plenitud. Sí, germans estimats, Jesús vol ser estimat més i més per tots i cada un de nosaltres. L'amor enamorat dels seus escollits per a ser la seva presència sacerdotal, la seva

presència servidora, és el que ens demana com un pidolaire a la porta del nostre cor. I ho espera cada dia, perquè sap que del nostre amor enamorat envers ell sorgeix, com una font invisible, la fecunditat de la missió enmig del poble que tenim encomanant. Que n'és, de gran, el ministeri que hem rebut! No és pas el d'un funcionari, no és pas el d'una professió. És un ofici d'amor, que té la seva font en l'amor de Déu posat en els nostres cors, per la imposició de les mans i la pregària de l'Església, i té la seva realització en un cor que vol estimar més i més Déu i els seus germans.

I, entre Corpus i el Sagrat Cor de Jesús, celebrem avui la missa votiva de Jesucrist, gran Sacerdot per sempre. Jesucrist és el sacerdot de la nova i eterna Aliança. Ell és el mitjancer entre Déu i els homes. Per dir-ho d'una altra manera, seguint la reflexió que estem fent, Jesús és el mitjancer, el sacerdot, el Pontifex, entre l'Amor misericordiós de Déu i l'Amor que pidola ser estimat. De fet, l'expressió màxima del sacerdoci de Crist en l'altar de la creu és també l'expressió màxima de l'amor de Déu a favor nostre i de l'amor de l'home a Déu. El rostre de la misericòrdia del Pare, que és el seu Fill, té la seva màxima bellesa en la pobresa del crucificat. I Jesucrist, Fill de Déu, veritable home, és en la creu on ha manifestat amb la màxima expressió l'amor al Pare, duent a terme, amb el foc de l'Esperit Sant (cf. He 9,14), la seva voluntat de salvació de la humanitat.

L'únic drama que es desenvolupa en aquest món és el de l'aventura, rica en turments i alegries, de l'home infinitament sol·licitat pel boig amor del seu Déu. Aquest és el drama del qual nosaltres, per pura elecció de Déu, hem estat constituïts sacerdots en Crist, mitjancers. La nostra missió, que és l'única missió de l'Església, l'hem de viure des del do del ministeri rebut, no com a dominadors, sinó com a servidors, i ens porta a viure en primera persona, encara més, *in persona Christi*, aquest amor misericordiós de Déu per tots i, al mateix temps, la sol·licitud boja de Déu de l'amor de tots i cada un dels homes.

I això no és pas fàcil. Portem un gran tresor, però el portem en gerres de terrissa. És la terrissa de la nostra pobresa, de les nostres defallences, de les nostres pors, dels nostres pecats. Però també sabem, perquè ho experimentem sovint, com és de gran la seva misericòrdia per nosaltres. Perdonar, per al Senyor és sempre cantar més alt i més clar el seu cant d'amor. I, si som capaços de mirar les seves ferides d'amor per nosaltres, veurem que, per molt que haguéssim estat capaços de caure, les seves nafres es converteixen en joies de misericòrdia a favor nostre. I, amb les nostres cicatrius del caminar de la vida, el Senyor va fent la bellesa del nostre ministeri. Tota la nostra vida, si així anem caminant, es converteix en un celebració contínua de l'Amor misericordiós de Déu en nosaltres i en els homes i dones que el Senyor ens ha concedit de servir.

Una jornada sacerdotal vol ser expressió d'aquella invitació de Jesús als seus deixebles després de la primera missió: Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica. Perquè hi havia tanta gent que anava i venia, que no els quedava temps ni de menjar (Mc 6,31). Una vegada més, us vull agrair el vostre treball en la vinya del Senyor; treball que, en molts de vosaltres, va més enllà del que podeu, donada la vostra edat i les vostres forces. El Senyor no es deixa guanyar per ningú en generositat i ell us ho pagarà el cent per u. Gràcies, una vegada més. Però també és bo que reposeu. Tothom qui es cansa, perquè ha treballat, mereix el descans. I, seguint aquesta mateixa línia, comparteixo amb vosaltres unes paraules del papa Francesc en la missa crismal de la Setmana Santa passada: «Tinguem ben present que una clau de la fecunditat sacerdotal rau en la manera com reposem i en com sentim que el Senyor tracta el nostre cansament. Que difícil és aprendre a descansar! En aquesta realitat ens hi juguem la nostra confiança i el fet de recordar que nosaltres també som ovelles. Poden ajudar-nos algunes preguntes respecte a aquest tema:

«¿Sé descansar rebent l'amor, la gratitud i tota l'estimació que dóna el poble fidel de Déu? O, després del treball pastoral, ¿cerco descansos més refinats, no el dels pobres sinó els que ofereix el món del consum? ¿L'Esperit Sant és veritablement per a mi «confort en el treball», o solament

aquell que em dóna treball? Sé demanar ajut a algun sacerdot savi? ¿Sé descansar de mi mateix, de la meva autoexigència, de la meva autocomplaença, de la meva autoreferencialitat? ¿Sé conversar amb Jesús, amb el Pare, amb la Mare de Déu i sant Josep, amb els meus sants protectors, amics per a reposar en les seves exigències —que són suaus i lleugeres—, en les seves complaències —a ells els agrada estar en la meva companyia—, en els seus interessos i referències —a ells solament els interessa la major glòria de Déu? Sé descansar dels meus enemics sota la protecció del Senyor? ¿Argumento i maquino jo sol, rumiant una vegada i una altra la meva defensa, o em confio a l'Esperit que m'ensenya el que haig de dir en cada ocasió? ¿Em preocupo, o, com Pau, trobo repòs dient: Sé en qui he posat la meva confiança (2Tm 1,12)?»

I, seguint la lectura de l'evangeli en el fragment on Jesús convida els seus deixebles a reposar, trobem aquestes paraules: Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadií, perquè eren com ovelles sense pastor, i es posà a instruir-los llargament (Mc 6,34). El repòs autèntic i necessari després de la missió ens porta altra vegada a la missió evangelitzadora amb renovada fidelitat. No oblidem que, ara potser més que mai, som una Església en sortida missionera. Les paraules de Jesús: Aneu, jo us envio (Lc 10,3), han de ressonar amb renovada novetat avui en els nostres cors.

Aquest Seminari fou dedicat al Sagrat Cor de Jesús i a la façana hi ha —com no podia ser de cap altra manera en un edifici somiat i promogut pel bisbe Joan Perelló— la imatge del Sagrat Cor de Jesús i de l'Immaculat Cor de Maria. Que l'Amor misericordiós de Jesús romanguí sempre en els nostres cors, custodiat per la intercessió de Maria, mare dels sacerdots i mare de l'Església. Amén.

MISSA EXEQUIAL DE MN. LLUÍS BOHIGAS I BOHIGAS

Sagrada Família de Manresa / 17-6-2015
Job 19,1.23-27a // Lc 24, 13-35

Acabem d'escoltar la Paraula de Déu. I hem pogut sentir com el Senyor ens parlava de cor a cor. Perquè, sempre que en la celebració de la litúrgia de l'Església proclamem la Paraula de Déu, és Déu mateix qui ens parla. Així ho creiem i així ho fem palès amb els signes litúrgics.

El Senyor sempre ens vol parlar al cor. I, quan els cristians acomiadem una persona estimada, aquesta paraula de Déu ressona amb especial intensitat, perquè ell és sempre a prop dels qui amb cor sincer el busquen i demanen, en la seva pobresa i sofriment, el seu ajut.

Avui el nostre cor es presenta davant del Senyor amb dolor perquè un germà nostre, amb el qual hem compartit la nostra vida, ens ha deixat, ha estat cridat a la

casa del Pare. El nostre germà Mn. Lluís Bohigas i Bohigas ha completat la cursa de la seva vida per aquest món. I a nosaltres ens pertoca, en aquest moment de les seves exèquies cristianes, acompanyar-lo amb la nostra caritat, feta pregària pel seu etern descans.

El nostre cor, amb el dolor de la separació de la mort, i amb la pregària confiada al Pare, ric en misericòrdia, es troba amb la presència de Crist viu enmig nostre. Com els deixebles d'Emaús que feien el camí amb el cor apesarat per la mort del seu mestre, també nosaltres amb el dolor i la pregària sentim la presència de Crist que camina amb nosaltres. Jesús els va aconseguir i es va posar a caminar amb ells. Jesús és el company de camí que sempre és a prop nostre, al nostre costat, cada dia, il·luminant-nos, enfortint-nos, alliberant-nos.

Dues han estat les paraules que m'han corprès en les lectures de l'Escltura que hem escoltat: uns ulls que hi veuen i un cor que s'abrusa.

Uns ulls que hi veuen. A tots ens és ben present que, a Mn. Lluís Bohigas en el tram final de la seva vida, la manca de visió li impedia exercir com ell hauria volgut el servei sacerdotal. Però el seu desig de servir sempre el portava a cercar els mitjans per a pal·liar aquest impediment. La paraula d'esperança que hem escoltat ens ha parlat de la certesa de la visió de Déu en l'eternitat. Job, aquell

home que apareix en l'Esriptura provat per Déu, manté la seva esperança, malgrat el sense-sentit del que sofreix en la seva pròpia carn. Les seves paraules, en el moment del comiat d'una persona estimada, prenen tot el sentit: *Jo sé que el meu defensor viu i que a la fi testificarà a favor meu... Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls, i no els d'un altre.* La llum de la fe, que acompanya la nostra vida, és la que ens dóna la certesa que el que en aquesta vida hem viscut en la fe, en l'eternitat serà plena visió.

Mossèn Lluís ha estat un home de fe ferma. I tota la seva vida l'ha esmerçada, escoltant la crida del Senyor a esdevenir sacerdot de Crist, al servei dels altres, a fi que molts poguessin trobar la llum de la fe, per a tenir raons per a viure i per a esperar, i per a poder estimar de veritat Déu i els germans. Servint-nos de les paraules de l'evangeli que hem escoltat, el ministeri del sacerdot en l'Església i en el món és fer-se trobadís amb els germans, aconseguir els homes en el camí de la seva vida, per tal de caminar amb ells, ajudant-los a posar la mirada més enllà del que aclapara i ens tanca, a fi d'obrir-se a l'horitzó ampli de la certesa de l'amor de Déu. La fe cristiana no és una realitat estranya al cor de l'home. De fet, quan una persona troba la fe, és a dir, es troba amb Jesucrist viu, experimenta com els ulls del cor s'il·luminen, amb nova llum, i el cor s'abrusa amb la calidesa d'aquell amor que sempre havia desitjat, l'amor que mai no mor, l'amor que mai no traïx.

El camí sacerdotal de mossèn Lluís ha estat fet amb la senzillesa dels qui tenen el cor gran i saben estimar el que és humil i amagat. En aquesta mateixa parròquia ell va col·laborar amb els rectors i vicaris en els serveis sacerdotals. Però, sobretot, ha estat el servei a la comunitat i al col·legi dels Germans de la Salle de Manresa el que va exercir més temps i amb més intensitat en la seva vida sacerdotal.

Els sacerdots de Crist, els bisbes i preveres, tenim com a missió pròpia servir l'Església de Déu, per tal que tots els membres del Cos de Crist visquin glorificant Déu amb tota la seva existència. En el Poble de Déu els religiosos són els qui, havent escoltat la crida del Senyor, es lliuren del tot a Déu per poder ser del tot dels germans. La seva existència manifesta al món la santedat de la vida cristiana i la radicalitat de vida en el seguiment de Crist. Els bisbes i preveres hem de ser ben conscients de la importància de la vida religiosa per a l'Església, en el seu aspecte de santedat i de vida cristiana. Per això l'atenció pastoral als religiosos és cabdal per a la vida de l'Església.

Germans de la Salle, ben segur que en el vostre cor porteu avui tot el servei generós de Mn. Lluís Bohigas, tant a vosaltres com als alumnes i professors de la vostra escola. Un servei, des del respecte al vostre carisma propi i a la missió encomanada en l'Església: l'educació catòlica dels infants i joves. Ell es va lliurar del tot al vostre servei i de tal manera que va conuiu amb vosaltres,

com un germà més, en la vostra comunitat del col·legi de Manresa. Gràcies, una vegada més, pel vostre acolliment i fraternitat amb ell. Gràcies per acompanyar-lo en els moments de malaltia i feblesa.

Uns ulls que hi veuen i un cor que s'abrusa. Aquells deixebles de Jesús, que es van trobar amb ell el vespre del dia de Pasqua, van expressar que el trobament amb Crist que els explicava les Escripures i els partia el pa, fou una experiència que els abrusava el cor. També nosaltres avui, en la celebració de les exèquies cristianes del nostre estimat germà, mossèn Lluís, tenim l'experiència que el nostre cor s'abrusa pel testimoniatge de la seva vida lliurada en la humilitat del servei sacerdotal. Però també tenim l'experiència de viure com el nostre cor s'abrusa per la certesa de la vida que mai no mor. Els cristians, quan acomiadem un germà, no ho fem amb el perill del pur sentimentalisme que aviat s'esvaeix, sinó amb la certesa de la mort i resurrecció de Jesús. La fe cristiana que té el seu nucli en Jesús, mort i ressuscitat, ens obre a l'esperança. La mort ha estat vençuda per Crist, el Salvador de tots els homes. Jesús, morint en la creu i ressuscitant el tercer dia, ens ha obert les portes de l'esperança. La mort no pot tenir la darrera paraula. Hi ha una paraula que és definitiva i que perdura sempre: l'Amor ha vençut la mort; l'Amor és més fort que la mort.

Per això mateix, els nostres cors s'abrusen amb l'escalfor de la Vida que mai no mor. Per això, en aquests moments de dolor per

la separació, l'esperança ens omple el cor. El nostre germà no ha mort per sempre; ha estat cridat a la vida eterna, aquella vida que s'obre després de la mort per al qui creu en Jesús, espera en Jesús i estima Jesús. Tot el que mossèn Lluís ha fet, sobretot el seu amor envers Déu i els germans, no passarà a ser un mer passat. Tot el seu servei caritatiu és per a ell una ofrena que presenta al Pare, perquè usi de misericòrdia i el faci entrar a la festa de les noces eternes i rebí la corona dels qui han estat fidels servidors.

Germans, obrim els ulls i el cor a la fe en Crist; preguem pel nostre germà. La pregària per ell és un deure de caritat envers el qui ha estat germà en el camí per aquest món. Preguar per ell és encomanar-lo a les mans de Déu, que és Pare misericordiós. Preguem per ell perquè el Senyor sigui misericordiós amb ell i el purifiqui de les mancances que encara poguessin restar en el seu cor. La pregària per ell plau al Senyor que vol que ens estimem com a germans, ja que és el nostre Pare.

Encomanem Mn. Lluís Bohigas i preguem també perquè el Senyor ens faci el do de molts joves que escoltin la crida que el Senyor els adreça per a lliurar-se al servei dels germans en la vida sacerdotal i religiosa. La vida de lliurament a Déu i als germans omple el cor del qui es deixa portar per la voluntat de Déu.

A santa Maria, mare de misericòrdia i de bondat; mare de l'Església, com ho fou a la llar de Natzaret; mare dels sacerdots,

perquè fou la mare de Jesús, el qui és gran sacerdot de la humanitat nova, li encomanem el nostre germà amb la certesa que l'acompanya en aquests moments de la mort, com l'ha acompanyat sempre. Amén.

ALTRES TEXTOS

CARTA CONVIDANT A LA JORNADA SACERDOTAL DE FI DE CURS

*Que n'és, de bo i agradable,
viure tots junts els germans!
(Salm 131)*

Vic, 4 de maig del 2015

Benvolgut germà en Crist:

Ja estem als darrers mesos del curs pastoral i, tot seguint el ritme de la trobada mensual dels preveres i diaques per a la formació i la pregària, ens cal ara posar la mirada en la *Jornada Sacerdotal de Fi de Curs*, que aquest any celebrarem, si Déu vol, el dilluns 8 de juny, al nostre Seminari Diocesà.

La Jornada Sacerdotal és una nova oportunitat per a enfortir els lligams de comunió fraternal que ens és donada en el sagrament de l'orde rebut. Trobar-nos tots junts en la formació, la pregària i la convivència ha de ser per a tots i cada un de nosaltres una necessitat per a fer palesa la nostra fraternitat. Ja fa alguns anys que celebrem aquesta jornada sacerdotal de fi de curs en el mes de juny, ben a prop de la

festa de Jesucrist, gran Sacerdot per sempre. Posar en el centre de la nostra vida personal i comunitària Crist sacerdot ens és, a més, una necessitat per a poder continuar caminant en la santedat que ens demana el ministeri rebut i la missió que tenim encomanada.

Aquest any he convidat a fer la conferència el periodista i escriptor Antoni Puigverd, que dissertarà sobre el tema: «Què espera la societat de l'Església, avui?» La seva perspectiva ens pot ajudar en aquest moment de sortida missionera i evangelitzadora de l'Església enmig de la nostra societat. En l'eucaristia celebrarem la missa votiva de Crist, gran Sacerdot per sempre. I a l'hora de l'àpat podrem compartir entorn de la taula la nostra fraternitat i amistat.

L'horari que seguirem serà aquest:

- 11 h. Conferència
- 13 h. Eucaristia
- 14 h. Dinar

Sentiu-vos tots els sacerdots i els diaques de la diòcesi convidats a participar en aquesta jornada. La vostra presència serà expressió de caritat fraterna i de desig de fer camí amb els altres per tal de servir millor les comunitats cristianes que tenim encomanades.

Esperant la teva assistència, resto servidor teu en Crist Jesús,

+ Romà, Bisbe de Vic